

i Udvalget, hævdede der sig adskillige Røster derimod, navnlig fra Medlemmer fra Verne- og maaſte ſpecielt fra Sjælland. Der blev nemlig ſagt, at 12 Edr. Land boniteret Maal kan i manfoldige Tilfælde blive paa det nærmeste 12—13 Edr. Land geometriſt Maal, idet Jorderne kunne være ſaa gode, at de blive boniterede til op imod Takſt 24, og en ſaadan Gaard er ofte ikke i Stand til at præſtere den Røſel, der er paalagt den. Derfor ere vi gaaede med til for den bedſte Jord at ſætte Mindſteſtørrelſen til 15 Edr. Land boniteret Maal, og naar vi nævne 2 Edr. Hartkorn, er det ſaaledes at forſtaa, at det er det boniterede Areal, der er det beſtemmende. Hartkornsmængden, ſom der gaas ud fra, kan variere noget, men maa ikke gaa under 2 Edr. Den anden Skala, hvor der er ſat mindſt $1\frac{1}{2}$ Edb. Hartkorn og 12 Edr. Land boniteret Maal, vil i de allerſte Tilfælde ſvare til Midelfjord omkring Takſt 12, og der vil jo ſaa blive godt og vel en Snes Edr. Land geometriſt Maal, hvilket er den Størrelſe, der maa anſes for nødvendig for, at Røſelspligten kan opfyldes. Den tredje Skala angiver Reglen for den daarlige Jord, hvoraf der gaar over 20 Edr. Land paa 1 Edb. Hartkorn. Der ſkal Mindſteſtørrelſen for Hovedparcellen være 1 Edb. Hartkorn og 8 Edr. Land boniteret Maal. Det, her er faſtſat, er det mindſte Maal for Hovedparcellen, og derefter er det ſuldstændig overladt til de private at arrangere ſig, ſom de finde det meſt formaalſtjenligt, ſaaledes at Ejendommen kan ſaa den ſtørſt mulige Værdi i Handel og Wandel. Jeg tror, at vi ved dette Endringsforſlag have været i Stand til at tilfredſtille de Krav, der i Landets forſtellige Egne og efter de forſtellige Jordbundsforhold kunne ſtilles til Hovedparcellen, og vi have ogsaa haft den Fornøjelse under en Konferance, vi i Udvalget have haft med den ærede Landbruksminiſter, at ſaa Tilſlutning dertil. Jeg antager derfor ikke, at det ſkal have nogen Vanſtelighed at ſaa det indført i Loven. Derſom vi tage et Ekſempel og ſige, at en Mand har en Gaard paa 10 Edr. Hartkorn — det er jo her paa Verne en almindelig Gaard,ovre i Sylland kan man nok kalde det en ſtor Bondegaard — ſaa vil han være i Stand til at udſtykke en ſaadan Ejendom i 3 eller 4 mindre Gaarde, og kun den ene af dem, der, ſom han ſelv beſtemmer dertil, har Forpligtelſen og ſkal opfylde den Regel, her bliver faſtſat, de andre Gaarde kunne udſtykkes til ſaa ſmaa Ejendomme, det ſkal være, efterſom Ejeren kan finde Købere dertil. For dem er der

intet ſom helſt Baand med Henſyn til Udſtykningen. Det er kun Hovedparcellen, man fordrer ſkal være af en vis Størrelſe. Derfor tror jeg ogsaa, at der i en uoverſuelig lang Tid vil blive Jord nok til Befolkningen her i Landet. At Tendensen er gaaet i den nævnte Retning, kommer af de økonomiſte Forhold. Vi ere alle klare over, at nu for Tiden ere de mindre Ejendomme meſt rentable. De betale ſig bedſt, fordi Arbejdsforhold og en hel Del Vanſteligheder, der kunne opſtaa paa ſtore Ejendomme ikke ſpille ſamme Rolle her. Jeg tror, at de Folk, der ſidde med mindre Ejendomme, og ſom ere oplærte til Landbruget og have Lyſt til ſelv at deltage i Arbejdet, ere baade økonomiſt og politiſt ſet ſtillede frieſt i Øjeblikket.

Endringsforſlaget Nr. 2 er en ligefrem Følge af Endringsforſlaget Nr. 1, idet de ſamme Regler for Udſtykning der gælde for Selvejerbøndergaarde, ogsaa ſtulle gælde over for Fæſtegaarde. Endringsforſlaget Nr. 3 angaar Bevarelsen af Huſene. I Udvalget har den Tanke været fremſat, at man ſtulde gaa til en Beſtemmelse, der faſtſlog, at Huſenes Antal ikke maatte indſkrænkes, for at vi kunne være ſikre paa at opretholde alle de Huſe, ſom vi have her i Landet. Men Udvalget i ſin Helhed har ikke turdet gaa med til at paalægge et ſaa ſtort Baand, fordi der jo er en ſtor Maaſke, ja vi kunne vel ſige den ſtørſte Maaſke, af de Ejendomme, ſom benævnes Huſe med Jord, der i alle Henſeender ere ſtillede lige ſaa frit ſom de Parceller, jeg omtalte, der ere udparcellerede fra Gaardene. Naar ikke der er lagt nogen Pligthuſforpligtelſe paa dem, maa de ſtaa frit, og i mange Tilfælde vilde det ſtade en ſaadan mindre Ejendoms Handelsværdi, hvis den abſolut havde det Baand paa ſig, at den ſtulde opretholdes. Det Baand have vi, ſom ſagt, ikke turdet paalægge diſe frie Huſe med Jord, hvorimod Udvalget ikke har haft nogen ſom helſt Betænkelighed ved at ſtærpe Reglerne for de Huſe med Jord, der ſtulle opretholdes ſom ſaadanne. Diſe Regler, mene Udvalget, ſtulle ogsaa fremtidig bevares. Endringen under Nr. 4 til § 4 gaar i ſamme Retning og henhører under det, ſom jeg ſidſt nævnte. Derimod gaar Endringsforſlaget Nr. 5 ud paa, at der ſkal gives en længere Tidſfrist end i Lovforſlaget foreſlaaet for Bebyggelſe af ſaadanne Jordlodder, hvor der er Forpligtelſe til at opføre Bygninger i Henhold til den Bevilling, ſom er given ved Udparcelleringen. Egentlig hænger det ſammen med Straffebeſtemmelſerne i § 30. Vi fandt, at diſe Straffebeſtemmelſer vare temmelig haarde; men da vi alle ønskede, at